

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 277/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 71/2009 z 8. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. J. J., H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 71/2009 z 8. apríla 2010 (ďalej len „uznesenie z 8. apríla 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu z 8. apríla 2010 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 41/2008 z 11. novembra 2008 (ďalej len „rozsudok z 11. novembra 2008“) v časti o trovách konania a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Krajský súd v rozsudku z 11. novembra 2008 zmenil rozsudok Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 C 125/2006 vo výroku o trovách konania tak, že ich JUDr. V. D. (ďalej len „žalovaný“) nepriznal. Krajský súd je toho názoru, že žalovaný v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku okresného súdu (8. januára 2008) podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) nevyčíslil trovy prvostupňového konania. Vyčíslenie trov právneho zastúpenia predložil právny zástupca žalovaného až 14. januára 2008, teda štvrtý pracovný deň od vyhlásenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 C 125/2006.

Najvyšší súd v uznesení z 8. apríla 2010 dospel k právnomu záveru, že krajský súd nesprávne posúdil zánik lehoty na vyčíslenie trov konania, ktorá je nesporne lehotou procesnou, a teda bola žalovaným dodržaná.

Sťažovateľ, ktorý je v súdnom konaní v postavení žalobcu, v sťažnosti uviedol, že uznesenie z 8. apríla 2010 je vydané v rozpore s § 151 ods. 1 OSP, pretože najvyšší súd nesprávne posúdil lehotu na vyčíslenie trov konania ako lehotu procesnú, v rámci ktorej právny zástupca žalovaného odovzdal vyčíslenie trov právneho zastúpenia na poštovú prepravu už 11. januára 2008, a teda včas.

Sťažovateľ poukazujúc na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je toho názoru, že lehota upravená v § 151 ods. 2 OSP je lehotou prekluzívnou, a preto ak žalovaný trovy konania v tejto lehote nevyčíslil, jeho právo zaniklo.

Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd v odôvodnení uznesenia z 8. apríla 2010 nevyrovnal ani so skutočnosťou, že trovy konania nevyčíslil žalovaný, ale jeho právny zástupca vo svojom vlastnom mene, a teda v rozpore s § 151 ods. 1 OSP.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež argumentoval, že uznesenie z 8. apríla 2010 považuje za nepreskúmateľné a zmätočné, pretože v dovolaní žalovaného sa neuvádza, ktorý výrok o trovách konania napáda, a teda „jeho dovolanie nespĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti“.

Súčasne sťažovateľ nesúhlasí ani s názorom najvyššieho súdu, že v konaní došlo k vade konania v zmysle § 237 písm. f) OSP zakladajúcej prípustnosť a dôvodnosť dovolania podaného žalovaným, t. j. že krajský súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Žalovaný podľa sťažovateľa predložil dôkaz (fotokópiu podacieho lístku z 11. januára 2008) oneskorene až v dovolacom konaní, hoci mu nič nebránilo tento dôkaz uplatniť už v konaní pred krajským súdom. Sťažovateľ tvrdí, že dôkazy v dovolacom konaní už nie je možné predkladať.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe dôvodov uvedených v jeho sťažnosti po jej prerokovaní takto rozhodol:

„1. Právo Ing. J. J. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo 71/2009 zo dňa 8. apríla 2010 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo 71/2009 zo dňa 8. apríla 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na Najvyšší súd Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných a iných práv uznesením najvyššieho súdu z 8. apríla 2010 a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd rozsudkom z 11. novembra 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej a súčasne zmenil výrok tohto rozsudku v časti o trovách konania tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu ich oneskoreného vyčíslenia. Najvyšší súd na základe dovolania žalovaného uznesením z 8. apríla 2010 rozsudok krajského súdu v časti o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný si uplatnil náhradu trov konania v zákonnej lehote, a preto mu krajský súd svojím postupom a rozhodnutím znemožnil

realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu ako úspešnému účastníkovi konania patria, čo predstavuje vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP.

Ústavný súd uvádza, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Keďže rozsudok krajského súdu z 11. novembra 2008 bol v rámci preskúmania najvyšším súdom po podaní dovolania žalovaným v napadnutej časti zrušený uznesením z 8. apríla 2010 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, o trovách konania dosiaľ nebolo rozhodnuté s konečnou platnosťou.

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť bola podaná predčasne, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 8. apríla 2010. Sťažovateľ bude mať/má možnosť uplatniť ochranu svojich práv v konaní pred krajským súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010